

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 29 april 2011 in zaak nr. 10/21243 in het geding
tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 20 mei 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 april 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, nu de vreemdeling zich niet heeft gehouden aan de voorwaarde van samenwerking met de lokale politie, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het niet aannemelijk is te achten dat de negatieve belangstelling van de autoriteiten voor haar persoon is verdwenen.

2.1. In het besluit van 20 mei 2010, gelezen in samenhang met het voornemen daartoe, heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling, nadat zij is vrijgelaten onder de voorwaarde dat zij zou samenwerken met de politie, gedurende de vier maanden dat zij daarna nog in Mongolië verbleef door de politie niet meer is benaderd, waaruit is af te leiden dat de politie geen bijzondere belangstelling meer had voor haar. Met betrekking tot de bedreiging van de politie dat zij misschien wel een levenslange gevangenisstraf zal krijgen, is in het besluit overwogen dat uit de verklaringen van de vreemdeling blijkt dat deze bedreiging zou zijn geuit alvorens door de politie aan de vreemdeling is toegegeven dat zij misschien toch niets te maken had met de drugsmokkel.

2.2. Gelet op de hiervoor onder 2.1. weergegeven motivering van het besluit van 20 mei 2010 heeft de minister voldoende gemotiveerd dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij thans in de negatieve belangstelling van de lokale politie staat. In dit verband is van belang dat het, gegeven de op de vreemdeling ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 rustende bewijslast, aan de vreemdeling is om haar stelling hierover aannemelijk te maken en niet aan de minister om het tegendeel aannemelijk te maken. De grief slaagt.

3. In de tweede grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft onderzocht in hoeverre de vreemdeling aanspraak kan maken op bescherming van de lokale politie, dan wel van hogere autoriteiten. Volgens de minister heeft de rechtbank in dit verband voorts ten onrechte overwogen dat niet wordt voldaan aan artikel 7, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Daartoe voert de minister aan dat de rechtbank, nu de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in de negatieve belangstelling van de lokale politie staat, in zoverre niet aan de beschermingsvraag had kunnen toekomen. Voorts voert de minister aan dat, voor zover de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Mongolië te vrezen heeft voor de maffia, de rechtbank heeft miskend dat hij de vraag of in Mongolië in het algemeen bescherming wordt geboden voldoende heeft beantwoord door te verwijzen naar het ambtsbericht inzake Mongolië van de minister van Buitenlandse Zaken van januari 2010 en het thematisch ambtsbericht inzake Mongolië over rechtsgang en corruptie van december 2010. Voorts heeft de rechtbank miskend dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor haar gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht, aldus de minister.

3.1. Ingevolge artikel 7, eerste lid, van de richtlijn kan bescherming worden geboden door de staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen.

Ingevolge het tweede lid wordt in het algemeen bescherming geboden wanneer de actoren, bedoeld in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

3.2. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie de uitspraak van 28 maart 2012 in zaak nr. 201101753/1/V2, www.raadvanstate.nl) volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst door de minister moet worden onderzocht of door de autoriteiten in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij dient hij informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, te betrekken. Indien de minister die vraag bevestigend heeft beantwoord, is het vervolgens aan de vreemdeling aannemelijk te maken dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien hij dat laatste niet

aannemelijk maakt, kan slechts het tevergeefs door hem inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

Voorts heeft de Afdeling in de uitspraak van 5 augustus 2008 in zaak nr. 200708107/1 (www.raadvanstate.nl) overwogen dat de bewoordingen van artikel 7, tweede lid, van de richtlijn geen grond bieden voor het oordeel dat het bestaan van een doeltreffend systeem voor de opsporing, vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, een zelfstandig criterium is voor de beantwoording van de vraag of bescherming wordt geboden, in die zin dat die vraag altijd ontkennend moet worden beantwoord als een dergelijk doeltreffend juridisch systeem niet aanwezig is

3.3. Nu de vreemdeling, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.2. is overwogen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij thans in de negatieve belangstelling van de lokale politie staat en om die reden heeft te vrezen voor acties van de politie, behoeft de vraag of zij daartegen de bescherming van de (hogere) autoriteiten had kunnen inroepen geen bespreking. De grief slaagt in zoverre.

Met betrekking tot de vrees voor de maffia geldt dat, voor zover de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat zij in Mongolië te vrezen heeft voor de maffia, de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat uit voormelde ambtsberichten blijkt dat daartegen in Mongolië in het algemeen bescherming wordt geboden. Nu niet in geschil is dat de vreemdeling zich, voordat zij Mongolië heeft verlaten om naar Nederland te reizen, niet tot de Mongoolse autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen, is het blijkens het in overweging 3.2. weergegeven toetsingskader in dat geval aan haar om aannemelijk te maken dat in haar geval door de autoriteiten geen bescherming wordt geboden. Hierin is zij niet geslaagd. In dit verband is van belang dat, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 30 mei 2011 in zaak nr. 200909548/1/V2 (www.raadvanstate.nl), de omstandigheid dat de mate van effectiviteit van de bescherming niet vaststaat niet zonder meer met zich brengt dat in feite geen bescherming kan worden gekregen. Ook in zoverre slaagt de grief.

4. In de derde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het onduidelijk is of de vreemdeling bescherming kan krijgen tegen een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden strijdige behandeling bij strafrechtelijke detentie in een gevangenis in Mongolië en dat het besluit op dat punt onvoldoende is gemotiveerd.

4.1. Nu uit het slagen van de eerste en tweede grief volgt dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij thans in de negatieve belangstelling van de autoriteiten staat, is daarmee de relevantie van de met de derde grief bestreden overweging van de rechtbank komen te ontvallen. De derde grief behoeft reeds daarom geen bespreking.

5. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Over het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 20 mei 2010 wordt overwogen dat, voor zover met het vorenoverwogene niet op de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden is beslist, aan deze gronden niet wordt toegekomen. De rechtbank heeft over deze gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen de vreemdeling in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over deze gronden dan wel onderdelen van voormeld besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze gronden vallen dan ook buiten het geschil.

6. Het inleidend beroep is ongegrond.

7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 april 2011 in zaak nr. 10/21243;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

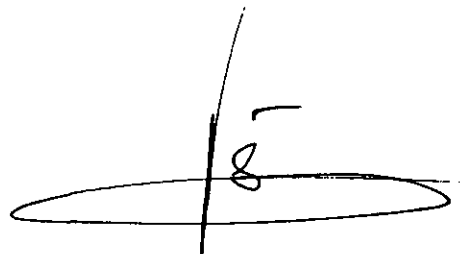
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 september 2012

594.

Verzonden: 3 september 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser